

ABONAMENTUL:

Pe un an . . . 28.— Cor.
Pe jumătate an 14.— „
Pe 3 luni . . . 7.— „
Pe o lună . . . 2.40 „

Pentru România și străinătate:

Pe un an . . . 40.— franci.

Telefon

pentru oraș și Interurban
Nr. 750.

REDACȚIA
și ADMINISTRȚIA
Strada Zrinyi Nrul 1/a

INSERTIUNILE

se primesc la admini-
strație.

Mulțumite publice și Lo-
deschis costă ștrul 20 fi.

Manuscrisurile nu se în-
namiază

ROMÂNUL

Iuon Cioflica.

— Decorații postume. —

De Al. Ciura.

„ La jumătatea lui Noemvrie, am trecut prin lupte nespuse de grele — îmi spune un ofițer, întors bolnav de pe câmpul de luptă — și, la asalt, s'au distins mai mulți voinici din regimentul nostru. Seara am aflat, că doisprezece soldați au fost înaintați, pentru a fi decorați — și nădăjduiam, să asistăm la actul solemn, în ziua următoare.

Dar n'am avut răgaz. Muscalii nu ne mai slăbiau nici pe o clipă din dragoste, și au trecut vre-o zece zile, până să ne încheiem iarăș rândurile. Vai, rândurile noastre erau așa de rărite acum! Lipseau așa de mulți din mândra noastră ceată și ce era mai dureros — nu știam nimic de soarta lor. Câți din ei vor fi morți? Câți vor geme în spasmele morții, răniți pe coastele înghețate ale Carpaților? Câți vor simți o mică alinare, sub ocrotirea spitalelor? Și iarăș, câți vor fi capturați și vor pribegi acum tixiți în vagoane, ca vitele, spre câmpiile de ghiață ale Siberiei?

Pahod na Sibir!

Toate aceste întrebări îmi treceau prin minte, când regimentul nostru se înșirua, în negura rece a dimineții, pentru a asista la actul solemn al decorării vitejilor.

Se grupează batalion lângă batalion, și când rândurile sunt aliniate, se raportează comandantului de regiment, care sosește cu suita lui de paradă. Comandantul cetește ordinul de zi, prin care e laudat regimentul întreg, pentru vitejia dovedită în lupta dela jumătatea lui Noemvrie — și, în deosebi, cei

doisprezece viteji, cari vor fi decorați acum, în fața regimentului, cu medalia de vitejie.

Colonelul desface pachetul cu decorații și începe să cetească registrul celor doisprezece viteji:

— *Iuon Cioflica!*

Liniște generală. Soldații stau țepeni, cu ochii țintă la colonel. Acesta cetește, pentru a doua oră, numele viteazului. Atunci un soldat, din rândurile din urmă, răspunde:

— Mort în lupta din... Noemvrie!

Fruntea colonelului se încruntă puțin. El cetește înainte:

Filimon Butuțoiu.

— Mort în lupta din... Noemvrie.

— *Candin Virtei!*

— Mort în lupta de alaltăieri!

Colonelul ține o pauză.

Se vede pe fața lui palidă, că-l doare moartea celor mai buni soldați.

Al patrulea din registru, e în viață, și la cetirea numelui păsește mândru în fața regimentului. Colonelul îi atârnă decorația pe piept și-l așează la dreapta lui.

Se continuă cetirea listei, constatându-se, că din cei doisprezece decorați *numai doi* sunt de față; *șapte sunt morți*, iar trei răniți prin spitale.

Colonelul anunță, că regimentul va defila în fața vitejilor. Maiorul dă comanda de defilare; ofițerii trag săbiile și regimentul întreg — companie după companie — pornește, în frunte cu maiorul, la defilare.

Când trec cu plutonul meu, pe lângă cei doi decorați, simțesc, că-mi tremură sabia în mână și că mi se umezesc ochii. Mi-am adus aminte de cei *șapte viteji*, cari au murit pentru

tron și patrie, cu arma în mână, fără să se gândească la decorații și laude....”

Până aici povestea ofițerului, care se înapoiasă de pe câmpul de luptă, istovit de moarte, după cinci luni petrecute în linia de foc.

El încheie povestirea cu un gest de sfârșială, și pleoapele îi cădeau, ca două perdele viorii, peste ochii întunecați. Ațipise... din când în când avea ușoare contractări a mușchilor feței... apoi se sguđuia în tot trupul, scoțând țipete năbușite, frânturi de comandă: „Inainte!... Incărcați!... Foc!... Incă odată!...”

În vreme ce el durmia, sbătându-se cu vedeniile sângeroase, ce-l urmăreau și în vis, icoanele zugrăvite de el mi se înșirau, clare, majestoase și sguđuitoare, ca pe o pânză a lui Vereșaghin.

„În pasul dela Șipka — liniște!...”

Văd cu ochii închiși, pe o uriașă pânză de zăpadă, două-trei movile proaspete, în fundul cărora dorm — în suprema liniște a morții — cei șapte viteji, cari au trecut hotarul vieții pământene, înainte ca să le fi împodobit colonelul pieptul, cu decorația pentru vitejie.

— Cine știa până acum, că Iuon Cioflica și tovarășii sunt viteji de frunte?

Nimeni. N'o știau nici ei singuri.

Și iată, când focul vrășmaș și-a deschis gurile lui de bălaur cu multe capete, el nu s'a dat înapoi în fața morții sigure. Nu-și putea da el seama, chiar bine, pentru ce trebuiau să se năpustească în gura morții, dar sufletul lui *cinstit*, a înțeles, din capul locului, că ar fi o lașitate să se dea înapoi. „Dacă e vorbă să mori — s'a gândit el — cel puțin să mori

O răsplată.

Oștiri de furii vin în orice noapte
La geam și-mi bat ca demonii în iad
Și mă nfiior de groaznicele șoapte
Și tulburi stropi din zări cernite cad!
...Ce-i urletul acesta 'ngrozitor
Și vuetul ce mintea mi-o zdrobește?
Și-auzi, auzi, cântarea codrilor
Oștirea de stejari cum hohotește!
...Pleacă-ți pe perna rece fruntea grea
Sunt bravi oșteni, oștenii ne-nfricați,
Cari luptă dragă pentru țara ta!

N'auzi poate cum plâng le geamuri plopii?
El miștile-și pierdură de durere,
Nu-ș nimenia pe marginile gropii
Și groapa tot mai multe trupuri cere!
Și n'auzi poate valetele-amare
Ce se despart de sufletele bune?
Ce tragedie neagră 'ngrozitoare
Ursită-a fost pe toți să-i încunune?
Pleacă-ți pe perna rece fruntea grea
Sunt bravi oșteni, oștenii ne-nfricați,
Și dacă mor, mor pentru țara ta!

Și inima din piept nu ții-o sfășie
Lacrimi din ochi nevinoșii și buni,
Că 'n orice casă tristă și pustie
În orice zi vin vești de 'ngropăciuni
Așa adorm în plânsul și 'n suspine

Visând un colț de înflorită pâne
Mor toți cei bravi, și cei ce-aveau un bine
În urma lor spune-mi ce mai rămâne?
Pleacă-ți pe perna rece fruntea grea
Sunt bravi oșteni, oștenii ne-nfricați,
Și dacă mor, mor pentru țara ta!

Și va veni, oare, veni ca mâne
Mărta dimineată așteptată
Cu-atâta dor, cu lacrimi bătrâne
Și va veni, veni, oare odată?
Păraiele de sânge ne înecă
Și ne sfârșim sub plumbul greu al zilei
Vai până când viața-ne săracă
Să tot cerșească pânea grea a mșlei?
...Pleacă-ți pe perna rece fruntea grea
Sunt bravi oșteni, oștenii ne-nfricați
Cari dacă mor, mor pentru țara ta.

OVIDIU HULEA(

Durerea unei mame.

— Nuvelă. —

(Urmare). (10).

Aglăița primi răspuns dela mama ei, care o mișcă până la lacrimi. Semnele negre ale literelor, aveau ceva din înțepătura unor ace ne-

văzute, cari atâta durerea și pornesc lacrimile. Mama ei îi scria:

Dragă Aglăiță și Ciprian,

Ne-a întristat mult vestea că s'a îmbolnăvit Lorel, tocmai când ne pregăteam să vă primim. O fi slăbit mititelu buniței. Tu nu gânde la nenorocire, căci ții-o închipuim mult. Dumnezeu nu poate să fie așa nedrept cu voi... E o încercare a recunoștinței, ce i-o datorati pen ru toate câte v'a dat. Știu cât suferă mama pentru copilul ei. Nu uita însă că ai încă un îngeraș și un bărbat, care au dreptul la aceeaș dragoste și îngrijire. Înțeleg că dragostea de mamă e măsura inimei unei femei, dar să fie numai aceea a simțirei nu și a tăriei. Păstrează ceva din tăria ei, așa cum un bancher oprește procentele, când împrumută bani. Rezerva sufletească e comoara vieții și să ai grijă să nu ții-o fure demonul, ce ne urmărește pe toți. E rău când mama își risipește energia vieții alături de bolnavul, pe care e dator să-l scape, în marginile posibilității omenești.

Nu năzu să învingi împrejurările, căci ele se răsbură cu prisosință. Să ne scrii cum îi este micului îngeraș, și te rog, dragul mamei, să nu te pierzi plângând, cum obiceiuești. Multă sănătate vouă și lui Lorel, a voastră mamă.

Raluca.

Ciprian pe de altă parte fără să știe Aglăița scrise mamei lor să vină la ei. Aglăița n'ar fi

cu cinste... Că murim doar pentru împăratu, cum a murit și părinții și strămoșii...”

Și-a făcut o sfântă cruce și când a isprăvit jumătate din cartușe, și-a mai încărcat încă odată pușca și când s'a ordonat asaltul, s'a năpustit, cel dintâi, asupra taberii dușmane. Ii șuerau gloanțele pe la urechi: camarazii lui se prăbușiau unul după altul; răndurile dușmanului se răriau din ce în ce... Și el se năpustia înainte, cu ceilalți viteji, cu un urlat de fiară... Isbi odată cu baioneta, apoi, când o scoase din pieptul dușmanului, prinse țava puștii plină de sânge și începu a isbi cu stratul... Atunci simți o arsură în piept — își duse mâna la inimă — și sângele îi țîșni, ca dintr'un isvor gâlgăitor....

Se pomeni într'un târziu.

Era întins pe spate... în jurul lui s'auzia gemete slabe de oameni ce mor... dureroase nechezări de cai...

Și era o lună, ca ziua.

El încercă să se ridice, dar nu putea. Arsură din piept nu-l mai durea, dar îi era sete... Pipăi cu mâna în jur de el și simți aproape zăpada amestecată cu tină... O duse la gură și se răcori, apoi mai luă odată... Se simția slab și îi venia așa o sfârșială, ca un somn de plumb. „Săraci copiii mei!” — se gândi el.

Apoi se gândi iarăș: „Asta să fie moartea?”

Nu credea. Nu simția nici o durere și el știa, prea bine, că moartea trebuie să fie dureroasă și groaznică.

Asculta, cu încordare, să deslușească buibuitul tunurilor, dar nu mai auzia nimic, decât un muget foarte slab, ca acela al unei furtuni, ce se depărtează...

În câteva clipe își aminti viața lui întreagă... Satul din inima munților... tovarășii de jocuri... fetele cu ochi de jărătic... Gospodăria, ce și-o pornise în vremea din urmă... cei doi copilași cu părul buclat.. Apoi oamenii înghesuți în vagoane... răcnete și urlete... femei cu ochii plânși... și iarăș răcnete: „Trăiască împăratul!” „Trăiască neamul românesc...”

Se cutremură de un fior de groază; îi era frig. El încercă dacă mai poate răoni ca atunci: „Să trăiască neamul românesc!”

Încordă toate forțele, să țipe cât mai tare, își ascuți urechile, dar nu putu prinde, decât un geamăt slăbit....

Da, asta e moartea — își zise el, cu ușurare. Își duse mâna la frunte, și-și făcu cruceSe simțea ușor, ca un fulg de zăpadă... nici nu-i venia să creadă, că moartea e așa de mângăietoare. Pe o clipă se întrebă cu mâhnire: „Oare pentru ce se bat oamenii și se omoară, când ei ar putea trăi așa de ușor, în dragoste și bună înțelegere?”

Apoi iarăși își aminti de nevasta cu ochii roșii de plâns, de cei doi copilași cu părul bălan, de înghesuiala din vagoane, și, cu cea din urmă efortare, încercă să mai răcnească odată:

— Să tră-ia-scă...

Vorba i se opri în gâtleej — și el încremeni, așa cum era, culcat pe spate, cu pieptul strivit, cu albul ochilor sclipind în reflexul tainic al razelor de lună...

Ai murit ca un viteaz, și n'ai regretat nimic din ce-ai făcut, căci — în urma urmei — n'ai făcut altceva decât să-ți împlinești datoria pentru țară.

Decorația a întârziat — și n'a putut să împodobească pieptul tău de viteaz...

Și acum mi se întâmplă, pentru întâia oră, că îl invidiez pe Heine.

(Tu n'ai auzit, de sigur, vorbindu-se despre el.) Dar el ar fi putut să mă înlocuiască cu întreită putere — cu însușită chiar — scriind despre tine și tovarășii tăi de vitejie.

Tu n'ai învățat nemțește, decât vorbele de comandă — și n'ai avut răgaz, să cetești „Buch der Lieder”.

Dar eu l'am cetit — și l'au cetit mulți din cetitorii acestor rânduri.

Și ei — alături de mine — vor regreta, că n'am și eu, condeiul de aur al lui Heine.

Aș smulge atunci — ca și el — cel mai sdravăn brad din pădurile Norvegiei; l'aș împănța în craterul Etnei și aș scrie pe cer, cu litere de flacări, *numele tău, frate Ioane*, și pe acela al tovarășilor tăi de vitejie.

Binecuvântată să fie țerna, ce vă acopere!

Neutralitatea Italiei.

Fostul ministru Giolitti despre neutralitatea Italiei și despre prințul Bülow.

„Tribuna” din Roma publică o scrisoare adresată de domnul Giolitti deputatului Peano. În această scrisoare bărbatul de stat italian desminte două legende ce tind a se forma: aceea a pretinșelor sale raporturi cu principele Bülow și alta despre opiniunea ce i se atribue, că Italia trebuie să menție neutralitatea, în orice caz.

— „...Cunosc de mulți ani pe principele Bülow, zice d. Giolitti, am mare stimă pentru marea lui inteligență și pentru caracterul lui; l'am găsit întotdeauna amic al Italiei, bine înțeles, punând întotdeauna în primul loc țara sa, precum și este dator sa.”

D. Giolitti adaugă apoi, că a văzut pe principele Bülow o singură dată, după ce l'a întâlnit din întâmplare.

— „Am convorbit, zice d. Giolitti, în mod cu totul academic, despre marile evenimente, dar m'am păzit de a intra în argumentarea atitudinii ce trebuie să păstreze Italia. Ași fi lipsit dela datoria mea și nici d. Bülow n'a intrat în această argumentare, deoarece este bărbat, care nu calcă niciodată cuvintele”.

Cât despre legenda adesiunii dlui Giolitti la partidul neutralității scrisoarea zice:

„— De sigur, eu nu socotesc războiul ca o fericire, ci ca o nenorocire, care trebuie înfruntată numai atunci când este de trebuință pentru onoarea sau pentru marile interese ale țării. Nu cred, că este permis a împinge țara la război din sentiment; fiecine poate să pue în pericol viața sa, dar nu pe aceea a țării sale; însă în caz de necezitate, nu aș sta la îndoială de a înfrunta războiul și am dat probe despre aceasta.

S'ar putea — și nu s'ar părea neprobabil — ca în condițiunile de față ale Europei să se poată obține mai multe lucruri fără război, dar asupra acestui lucru cel ce nu este la guvern, n'are elemente spre a judeca lucrul pe deantregul.

Cât despre svonorile de conspirațiuni și crize, nuu le cred cu putință. Eu am sprijinit și sprijinesc guvernul”.

convenit s'o obosească, dar Ciprian gândi la necazurile soției și la acelea a mamei lor, care aștepta de sigur mereu posta, ca să-i aducă vești. Crezu că împacă puțin vitregia soartei și liniștește sufletele, aducând pe mamă alături de fiică și nepotul ei. Aglăița abia isprăvi de cetit scrisoarea primită și Ciprian sosi dela gară cu mama lor.

— De ce-ai scris, mamei, să vină, muștră Aglăița pe Ciprian.

— Cum să nu vin, dragul mamei, o întrerupse printre lacrimi și sărutări Raluca. Să nu știu ce faci și să aștept mereu răspuns.

Se îmbrățișară așa cum numai durerea apropie sufletele prin o putere invincibilă și supremă.

Raluca Vasiliu era o mamă ce-și iubea copiii deopotrivă și voia să insufle acest sentiment și Aglăiței. El exista în sufletul ei, dar nu se învedera decât prin gingășiile și dragostea ce-o împărțea lui Mișu și Lorel în clipe de veselă reculegere sufletească. Era floarea ce-i îmbrăta toate simțirile cu parfumul ei adormitor dar nu i-a simțit trezindu-se puterea, când se va curge mai abundentă și s'amestecă cu veninul, ce-l ascunde orice tulpină. În simțurile ei trăia ceva, ce electriza dragostea și durerea unei mame și ea nu cunoștea decât măsura celei dintâi. O prea mare exaltare a simțurilor ne înșală asupra tot ce ne ascunde ele, și poate să ne zgudue într'o clipă. O dimineată de vară plină de cântec, lumină și zvon de mulțumire

pământească prevestește de multeori furtuni și noi nici nu gândim la aceasta.

Mama Aglăiței suferea mai mult pentru ei, cu toate că în suflet păstra pentru Lorel, ceea ce un amant, ascunde din tainele primei iubiri, ca o rezervă pentru amintiri. N'ar crede nimic că își iubea însă cu pasiune și exaltare, ca un creștin idolul său, se bucura ca și pomul, care vede rodind mlădița de jos. Se vedea pe ea în anii tineri, îngrijind pe cei cinci copii, ce-i asemăna cu degetele unei mâini și fiindcă orice om iubește visul ca și realitatea și se îndrăgește de imagini ca și de însăși materialitatea lucrurilor, cari nu mai există, îi plăcea să-și amintească, când rămănea iarăși singură după vizita lor, ori ce mișcare, vorbă sau gând al micilor nepoți. Vremea schimbă însă bilanțul sentimentelor, fiindcă acele ce le trăim sunt de multeori aparente și false, iar cele adevărate ne stăpânesc rareori, dar cu o putere supremă și învingătoare.

Ea se îngrija mult de Aglăița și-i spunea deseori să se liniștească. Avea uneori o mlădiere pătrunzătoare până la lacrimi în glas. Alteori o mângăia rece, ca o doică pe copilul ce plânge. O liniștea mai mult pentru Lorel, vorbea pentru mângăierea durerei lui trupești și se adresa par'că mai degrabă lui cât ei. Când nu vedea pe Aglăița plângând în neșire, tăcea, era liniștită și vorbea de altceva chiar. Aglăița se necăjea de aceasta. Vedea limpede că mama ei nu suferă ca și dânsa, iar iubirea ei pentru Lorel creștea odată cu aceasta. E un mister al su-

fletului omenesc, balanțe, ce înclină de multeori către dragostea de copil, scăzând pe aceea de mamă. Uitam pe aceea ce ne-a dat viață, când trebuie să ne îndeplinim aceeaș datorie.

Mama Aglăiței îngrija și de Ciprian. Din ziua cununiei Aglăiței, adăugase o fibră sufletului ei, pentru acel, ce-i era ginere. Se temea de suferința lui, fiindcă trebuia să fericască pe fiica ei. Nu se ferea de dragostea lui, ca multe mame-soacre, cari văd ipocrize acolo unde nu este încă, și de aceea poate făcuse ca în sufletul judecătorului integru să răsără floarea recunoștinței și a iubirii. Era un calcul în sentimentele judecătorului, determinat poate de remișcența sentințelor, iar nu de rezervele sufletești, cari ascund tot ce e mai fals și ipocrit. Era loial, sincer și Raluca nu vedea altceva. Mărturisirea față de alții dragostea ce-o avea pentru el și părea uneori mai expansivă ca pentru copiii ei.

Raluca îngrija menajul casei. Înțelegea că Aglăița nu se îndura să se despartă de patul micului Lorel. Îndepărtarea de lângă pat iar fi părut îndureratei mame, cea din urmă și cea mai tristă, căci durerile mari dau proporții uriașe lucrurilor și le colorează straniu. Raluca îngrija de ceilalți, la foamea cărora Aglăița și Lorel priveau cu groază. În ochii mamei, biruită de durere, se stinse și cea din urmă scântee de ură față de oameni și s'aprinse par'că aceea ce-o îndreptăm contra lui Dumnezeu și a puterii lui. Fatalitatea ne urmărește până ce ne

Jertfa Românilor pentru tron și patrie!

Lista soldaților Români din comuna S tabuzăului, (com. Treiscaunelor), plecați în războiu. O parte din ei au fost răniți și duși din nou a doua oră în foc.

Regret că nu Vă pot da cu numele și pe cei așezați acum la vârsta de 24—36 ani; dar îndată ce-mi voi procura conspectul dela primăria comunală o să Vi-l înaintez.

Conspectul dela vale este copia fidelă după cel înaintat. Vener. Consistor arhidiecezan sub nr. 165—1914, în senzul circularului cons. no. 10.477 Pres.

- Dumitru N. Murea
Ioan Dinu Tohăneanu
Alexandru I. Dima
Victor Barbu Bratu
Ioan I. Banciu
Ioan I. Olariu
Nicolae Al. Stroe
Ioan I. Chiru
Emilian Bobeș
- 10 Ioan G. Prundariu
Nicolae I. Despa, toți de 21 ani, necăsătoriți,
Ioan Dumitru Floroiianu
Iulian Crisbășian
George N. Mocanu
Ioan N. Murea
George G. Neagoe
Nicolae Dinu Neagoe
Ioan I. Russu
Nicolae N. Secelean
- 20 George N. Stoica
George G. Lăutaru
Dumitru N. Aldea
George Dinu Banciu
George Cristifon Despa
Ioan N. Despa
Nicolae I. Florea
Nicolae N. Lăutaru
Dionisie Măcelaru
Nicolae G. Mitrofan
- 30 Nicolae P. Murea
Nicolae Șofron Murea
Ioan I. Popica Șontea
Nicolae N. Todor
Ioan I. Giuglea
Alexandru N. Toma Lazăr

- Nicolae I. Russu, toți de 20 ani și necăsătoriți
Ioan M. Stelea
Dinu N. Stelea
George N. Boriclan
- 40 Vasile I. Olariu
Nicolae N. Neagoe
Nicolae N. Murea
Alexandru I. Florea
Erodion G. Neagoe
Alexe N. Banciu
Octavian I. Moraru
Ioan G. Buzea
Dumitru I. Audea
Ioan N. Mocanu
- 50 Alexe I. D. Banciu
Ioan Cristifon Despa, toți de 23 ani, necăsăt.
Ioan N. Toma, 24 ani, necăsătorit
Nicolae N. Toma, 32 ani, căsăt. are 2 copii
Dimian N. Toma, 27 ani, căsătorit, 1 copil
George N. Toma, 30 ani, căsătorit
Nicolae Chiru, 23 ani, necăsătorit
Zaheiu I. Mocanu, 24 ani, necăsătorit
Nicolae N. Murea 24 ani, necăsătorit
Ioan Barbu Bratu, 25 ani, necăsătorit
- 60 Nicolae I. Dt. Banciu, 30 ani căsătorit
George N. Todorache, 22 ani, june
Ioan Spiridon Tohorache, 22 ani, june
Alexe Dinu Banciu, 22 ani, june
George G. Mitrofan, 22 ani, june
Ioan G. Vancia, 22 ani, june
Nicolae I. Cenușaru, 36 ani, căsăt., are 2 copii
Dinu I. Bocârnea, 31 ani, căs. are 4 copii
Șofron G. Buzea, 39 ani, căs. are 4 copii
Ioan Al. Bularca, 26 ani, june
- 70 Nicolae Andrei Pârvu, 30 a., căs., 4 copii
George I. David Moraru, 32 a., căs. 4 copii
Dumitru D. Boriclan, 28 ani, căs., are 3 copii
Alexe G. Stroe, 26 ani, căs. are 1 copil
Ioan Dinu Floroiian, 37 ani, căs. are 3 copii
Nicolae I. Buzea, 34 ani, căs., are 2 copii
Nicolae Dt. Floroiian, 39 ani, căs., 7 copii
Ioan Todor Marin, 39 ani, căsătorit, 4 copii
George Dinu Prundariu, 41 ani, căsătorit
George P. Murea, 39 ani, căsătorit, are 5 copii
- 80 Ioan N. G. Banciu, 39 ani, căs., are 1 copil
George G. Boriclan, 33 ani, căs., are 3 copii
George Dinu Muntean, 26 ani, june
Alexe Toma Dima, 36 ani, căsăt. 5 copii
Dimian G. Bularca, 24 ani, june
Petru Dt. Stroe, 25 ani, june
George I. Stroe, 24 ani, june
Avram Stroe, 24 ani, june
Alexe Alexandru Toma, 24 ani, june
Ioan N. Stoica, 33 ani, căsătorit
- 90 Emilian Muntean, 24 ani, june
Nicolae N. Muntean Todorache, 34 a., c., 4 c.,
Nicolae I. Seceleanu, 24 ani, june
Cristifon G. Buzea, 26 ani, june
Alexe G. Buzea, 28 ani, căsătorit, 1 copil
Ioan Șofron Boriclan, 26 ani, căsătorit, 1 copil
Dumitru G. Banciu, 25 ani, căs. are 1 copil
George N. Banciu, 26 ani, căsătorit
Ioan N. Banciu, 26 ani, căsătorit, 1 copil
Nicolae Al. Cristea, 25 ani, căsătorit
- 100 Alexe I. Floroiianu, 37 ani, căs., are 3 copii
Nicolae I. Dav. Moraru, 28 ani, căs., 1 copil
Alexandru Giuglea-Morar, 26 ani, căs. 1 copil
Alexe Al. Stroe, 28 ani, căsătorit, 2 copii
Mihail Dima, 41 ani, căs. are 6 copii
Ioan I. Moraru, 27 ani, căs., 2 copii
Alexe N. Stroe, 31 ani, căs., 3 copii
Victor Filofte, 30 ani, căsătorit, are 3 copii
Darie I. Petcu, 30 ani, căs. are 3 copii
Vasile Neagoe, 39 ani, căsătorit, are 6 copii
- 110 Dionisie Vancia, 37 ani, căsătorit, are 3 copii
Alexe G. Szöcs, 39 ani, căs., are 5 copii
Nicolae G. Dav. Despa, 26 a., căs. 1 copil
George G. Onis Giuglea, 26 a., căs., 1 copil
George Al. Stoica, 31 ani, căs., are 2 copii
Nicolae And. Stoica, 40 ani, căs. are 5 copii
Noftanie Stoica, 37 ani, căsătorit, 1 copil
Ioan G. Mitrofan Cotelan, 31 a., căs. 2 copii
Ioan G. Mitrofan Cotelan, 28 a., căs., 1 copil
Ioan G. Todor, 28 ani, căsătorit, are 1 copil
- 120 Dinu I. Buzea, 32 ani, căs., 1 copil
George Ios. Selchea, 32 ani, căsătorit, 2 copii

pregătim de luptă. Măcelul adevărat nu începe decât înăuntrul cetății. Sufletul unui creștin nu vibrează puternic când se roagă obișnuit, ci numai când blestemă și sfarmă idolii...

Raluca trăia jumătate din durerea Aglăiței fiindcă era medicul sufletesc pe lângă acel curant. Ea trebuia să-și ridice de pe inimă altă piatră, ascultând mărturisirea tristă a lui Mihai, feciorul ei, destituit tocmai atunci dela poștă, unde era funcționar. Spiritul ei suferi o încordare puternică ca să adune durerea în suflet și să arunce blestemul dușmanului nevăzut, asemenea unui luptător, ce trimite o bombă, fără să știe în ce lagăr a căzut...

Zilele treceau triste. Sufletul Aglăiței semăna unui geam în care bătea o ploaie monotonă, neîntreruptă. Nu răsărea nici o rază de soare și nici nu cădea un trăsnet, ca să prefacă tot în ruine. Se mistuia plângând. Ștergea ochii pregătindu-i parcă pentru un nou val de lacrimi. Lorel bea jumătate de pahar cu lapte, dar deborda îndată, arătând puterea răului, ce zăcea ascuns în trup. Ca o fiară scormonea boala puterile micului bolnav, amesteca ultimile picături de sânge cu otrava nevăzută, ce curgea ca un argint viu prin vine, îngălbenea obrajii, înfierbântau tâmpile. Când vre-un atac al boalei cuprindea trupul bolnav, sgârcindu-l, ca într-o pregătire de moarte, Aglăița țipa, chemând pe mama ei.

Ultimul asalt al vitregului oaspe din corpul lui Lorel fu în ziua a zecea. Aglăița vegea deasupra lui, privea cum somnul îi apropia pleoapele stingând văpaia ochilor, în care scânteia încă viața. Lorel întinse picioarele slabe, așeză mâinele pe piept și tresări brusc, înfiorându-se ca la atingerea unui corp rece.

— Ce-i puțule? întrebă Aglăița.

(Va urma).

- Andrei Todor, 32 ani, căsătorit, 4 copii
Nicolae I. Despa, 27 ani, căsătorit, 2 copii
Ioan Onisim Giuglea, 35 ani, căs., 5 copii
George N. Mariș, 37 ani, căsătorit, 3 copii
Nicolae G. Boriclan, 26 ani, căsătorit, 1 copil
George Al. Lăutaru, 30 ani, căsătorit, 2 copii
Ioan D. Boriclan, 37 ani, căsătorit, 5 copii
Ioan N. Secelean, 33 ani, căsătorit, 3 copii
- 130 Alexe N. Bularca tremurici, 32 a., căs. 4 copii
George I. Olariu, 27 ani, căsătorit, 3 copii
Ioan I. Secelean, 37 ani, căsătorit, 3 copii
Ioan Al. Mariș, 29 ani, căsătorit, 2 copii
Nicolae G. Buzea cătană, 38 ani, căs., 4 copii
Ioan Dinu Prundariu, 37 ani, căs., are 5 copii
Nicolae Dinu Olariu, 28 ani, căs., 1 copil
George N. Murea, 37 ani, căsătorit, 6 copii
Ioan N. Chelemen, 32 ani, căsătorit, 3 copii
Ioan Stroe Stroe, 30 ani, căsătorit, 2 copii
- 140 Cristifon P. Murea, 31 ani, căsătorit, 3 copii
Nicolae I. Aldea, 33 ani, căsătorit, 1 copil
George N. Boriclan, 26 ani, căs., are 1 copil
Ioan Cr. Tohănean, 25 ani, june
Moise Lăutaru, 34 ani, june
George Ios. Banciu, 30 ani, căs., are 3 copii
Nicolae N. Aldea, 36 ani, căsătorit, 1 copil
Iacob Todor, 28 ani, căsătorit
Alexe N. Secelean, 26 ani, căsătorit
Alexe N. Murea, 26 ani, căsătorit
- 150 Ioan Dumitru Stoica, 28 ani, june
George N. Aldea, 40 ani, căs., are 3 copii
Cristifon Aldea, 27 ani, căsătorit
George Al. Mariș, 30 ani, căsătorit
Ioan G. Bobeș, 40 ani, căsătorit, are 4 copii
Ioan Al. Lăutaru, 39 ani, căsătorit, 4 copii
Dimian N. Stroe, 23 ani, june
George I. Bularca tremurici, 37 a., căs., 4 copii
Nicolae I. Bularca, 34 ani, căsătorit, 2 copii
Virgil Neagoe, 31 ani, căsătorit, 4 copii
- 160 Ioan Luca, 25 ani, căsătorit
Spiridon Todorache, 29 ani, căsătorit
Ioan I. Bularca plășteanu, 28 a., căs. 2 copii
Nicolae I. Banciu, 28 ani, căsătorit 2 copii
Dumitru I. Banciu, 23 ani, june
Ioan I. Banciu, 36 ani, căs., are 5 copii
Ioan G. Neagoe, 29 ani, căs., are 2 copii
- 167 George G. Todorache, 19 ani, s'a înscris voluntar

Comunicat prin Ioan Coman, preot capelan.

„Nici un dorobanț nu și-ar mai revedea patria lui”.

— Avertismentul împăratului Wilhelm II al Germaniei către România. —

— Din presa maghiară. —

Arad, 6 Februarie.

Ziarul maghiar „Aradi Közlöny” din localitate publică în numărul său de azi declarațiile de mai la vale pe cari, afirmă ziarul, le deține dela „un bărbat marcant al unei mari instituțiuni din Brașov, care de zeci de ani locuiește la frontiera României și așa zicând în fiecare săptămână călătorește în capitala României în chestii de importanță”.

Acest bărbat petrecând ieri, Vineri, în Arad a făcut unui colaborator al numitului ziar următoarele declarații:

— A fost, ce-i drept, o vreme când în fiecare zi așteptam intrarea armatei românești în Ardeal. A fost o vreme, când influența rusească aproape a împins-o pe România la războiu. Asta s'a întâmplat în anul trecut, în luna lui Octombrie. Hotarele noastre nu erau deloc apărate, atât de multă încredere aveam în declarația de neutralitate a României. Intr'adevăr regele Carol și guvernul Său au putut să înfrâneze pe rășboinicii plătiți, însă după moartea Lui nu se găsea putere care s'o poată reține pe România dela acest pas fatal. Atunci Rusia obținuse adecă rezultate momentane în Galiția.

Noi în Brașov eram pregătiți că Românii vor intra în Ardeal; numeroase familii se și refuglaseră din orașul nostru. Dar s'a întâmplat ceva. Consulul german din România a făcut comunicări confidentiale primului-ministru Brătianu. Consulul german fusese adecă în audiență la Kaiserul, informându-l amănunțit asupra situației. Apoi, întors la București consulul ger-

man a făcut dlui Brătianu următoarele comunicări confidentiale:

— Acum aş vrea, Excelență, să Vă vorbesc nu ca primului-ministru al României, ci ca unui simplu cetățean român. Deci, Vă rog, ca acest simplu cetățean român să ia la cunoștință următoarea declarație pe care mi-a făcut-o împăratul Wilhelm II.

— „Dacă România nu-și va ține promisiunea ei-și va călca neutralitatea intrând în Ardeal, să fie pregătită la aceea, că soldații români cari vor intra în Ardeal niciodată nu-și vor mai revedea patria lor.”

— Se pare că cu această declarație energică a împăratului german primul-ministru român a reușit să calmeze pe politicianii turbulenți și pe unii generali doritori de aventuri ai corpului ofițeresc al armatei române. Vă comunic cu bucurie, că evenimentele din zilele din urmă de pe câmpul de războiu au atras România definitiv de partea noastră. Numai chiar cu o săptămână înainte se observa o oscilațiune neplăcută, dar pășirea hotărâtă a Germaniei din nou a salvat-o pe România dela pasul nebun.

De câteva zile prietenia României se manifestă și prin aceea, că exportă Germaniei mai multe sute de mii de măști metrice de grâu, din cari o parte, firește, credinciosul nostru aliat îl va da nouă.”

Vom reveni.

O vorbire engleză agitatorică.

„Telegraful Român” publică următoarele:

Când era în plină desvoltare marele războiu, al cărui sfârșit încă nu-l poate prevedea nimeni, cancelarul Angliei, d. Lloyd George, a rostit în Londra, în fața unui public foarte numeros englez, o vorbire agitatorică, îndemnând în ea pe conaționalii săi să se înroleze în armata engleză și să plece în războiu contra Germaniei. Ca să se vadă, cum a fost privit războiul din capul locului din partea dușmanilor noștri, dăm și noi vorbirea aceasta, publicată de toate ziarele germane, în traducerea făcută după textul german apărut în foaia din loc „S. D. Tageblatt” numărul de Joi, 21 Ianuarie n. 1915. Cancelarul Lloyd George a spus următoarele:

„Cinstea națională este o realitate, și orice națiune, care o nesocotește, se osândește pe sine însăși. Pentru ce în acest războiu este implicată și cinstea noastră? Pentru că noi suntem legați prin o datorie de onoare să apărăm libertatea, inviolabilitatea și neatârarea unui vecin, care trăia în pace. La aceasta el nu ne putea sili, fiindcă era prea slab. Dar acel bărbat care ar declara, că datoria lui s'a șters, fiindcă contrarul lui era prea slab pentru ca să și-o încaseze cu forța, — este un nemernic.

Din această cauză noi am încheiat un contract, un contract sărbătoresc, pentru apărarea Belgiei și a independenței sale. Ne-am pus numele sub acest document, dar ele nu stau singure. Rusia, Franța, Austria și Prusia, și ele toate sunt subscrise. Pentru ce însă nu și-au împlinit beligeranții angajamentul? „Este în interesul Prusiei de-a rupe acest contract, și în consecință ea lucrează conform acestui interes”. Pentru ce? O mărturisește pe față despectând în modul cel mai cinic orice principiu de drept. „Contractele leagă numai până atunci, până când zace în interes de a-l ținea”. „Ce este un contract?” — zice cancelarul Germaniei — „o zdrantă de hârtie”.

Ei bine, are cineva dintre dv. din întâmplare la sine o bancnotă de cinci funți? (Râsete.) Eu nu i-o cer! (Râsete de nou). Sau aveți vre-o câteva din aceste mici și dragălașe hârtiute de câte un funt sterling la dvoastră? Dacă aveți, atunci vă rog, ardeți-le! Căci doar sunt numai zdrante de hârtie! (Aprobare). Din ce sunt ele făcute? Din zdrante! (Râsete). Însă ce valoare reprezintă? Ele înseamnă creditul imperiului britanic!

Contractele între țări înseamnă cursul artei diplomatice internaționale. Să fim și să gândim nobil. Comercianții germani au de sigur, ca și alți comercianți din lume, o reputație cinstită. (Ascultați, ascultați!) Dar când cursul comerțului german ar cădea la nivelul pe care stă diplomația germană, atunci nici un singur negustor dintre Șangai și Valparaiso n'ar mai da nimic pe semnatura lui.

Această teză despre zdranta de hârtie, aceasta teorie benhardiană, că un contract e valid numai atâta timp, cât îți folosește, surpă toate legile fundamentale.

Aceasta este calea cea mai directă spre barbarism. Este tocmai așa, ca și când polul magnetic ar fi delăturat pe motiv că-i stă în cale un vas de războiu german. (Râsete). Intreaga navigațiune ar fi periclitată, îngreuiată, imposibilă. Sau cum aş zice, întreaga mașinărie a civilizației s'ar prăbuși, când doctrina sus amintită ar rămânea victorioasă în această luptă. De aceea luptăm noi nostra barbarismului. (Aprobări).

Dar ce zic ei spre desvinovăția lor? Voi aminti interviewul ambasadorului englez cu înalți funcționari germani. Când venise vorba asupra amintitului contract, ei spuseră numai atât: „N'ajută nimic. Lupteala în acțiune este marele avantaj al Germanilor!” Dar este un și mare mare avantaj pentru o națiune: Cinstea în acțiune! (Aprobări).

Germania spunea, ca să se scuze, că Belgia intrigează contra ei și s'ar fi aliat cu Franța și Anglia, ca să o atace. Aceasta nu numai că nu e adevărat, ci Germania știe, că nici nu consună. De altă parte ea se scuza, că Franța ar fi trecut prin Belgia, ca să invadeze Germania. Absolut neadevărat! Franța a oferit Belgiei cinci corpuri de armată spre apărare în cazul, când ar fi atacată. Belgia a răspuns: „Nu-mi trebuie, căci eu am cuvântul împăratului. Și s'ar putea, ca un Cesar să spună o minciună?” Toate basmele, că Belgia ar fi fost trădătoare, se desmint prin aceasta dela sine. O mare națiune ar trebui să se rușineze, lucrând tocmai ca un negustor falimentat.

Belgia a fost tractată în felul cel mai brutal. Cât de brutal nici nu se poate spune încă cu precizie, deși știm deja prea multe. Ce a făcut Belgia? I-a trimis Germaniei ultimatum? A provocat-o pe Germania? Se pregătea Belgia la un războiu împotriva Germaniei? S'a făcut vinovată de vre-o nedreptate față de Germania, încât „Kaiser”-ul să se aștepte la intervenție?... Belgia era doar unul dintre statele mici ale Europei, care mai puțin dădea ansă spre neplăceri politice. Belgia era pacinică, industrială, muncitoare, harnică și nu supăra pe nimeni. Ogoarele ei sunt devastate. Satele făcute scrum și cenușă, comorile ei de artă distruse, bărbații ei măcelăriți și durere — și femeile și copiii sărmane Belgie!!!

Dar așa ce adevărat făcuse Belgia? Care a fost crima ei? Aceasta, că s'a bizuit pe cuvântul unui rege prusian! (Aprobări). Eu nu știu, ce speră împăratul să ajungă prin acest războiu. Eu am în această privință o părere foarte rea. Una însă e cert: În viitor nici o altă națiune nu va mai comite o astfel de crimă. Nu am intențiunea să discut toate rapoartele războiului. Multe din ele sunt și neadevărate. Un războiu e ceva grozav și înfricoșat. Dar eu nu afirm, că toate povestirile despre oribilități comise, sunt și dovedite. Peste aceste voiu trece și voiu aminti numai, că dacă trimit două milioane de oameni în războiu, sigur între aceștia se va găsi un anumit număr, care să comită fapte, despre cari națiunea singură trebuie să se rușineze. Mie-mi ajunge să știu numai ceea ce Nemții singuri admit, apără și publică: arderea localităților și omorârea poporației nevinovate! — Pentru ce? Pentru că a puscat asupra soldaților germani! Dar bine, ce și aveau să caute aici soldații germani? (Râsete). Belgia a lucrat numai cum îi dicta sfântul drept, când și-a apărât patria. Adevărat, că belgienii când pușcară nu erau îmbrăcați în uniforme. Dar acum să ne gândim, că un tâlhar intră în castelul „Kaiser”-ului din Potsdam, îi demolează mobilarul, îi pușcă la pământ servitorimea, îi dărburește toate operele de artă, — anume de acelea, pe cari le-a creiat singur, — și-i arde manuscrise prețioase. Ei bine, credeți dv., că în cazul acesta „Kaiser”-ul ar aștepta până ce-și îmbracă uniforma, ca să-l culce pe tâlhar la pământ?

Germania pentru perfidia ei a fost deja pedepsită. Ea a pătruns în Belgia, ca să cruțe timp. Timpul însă a trecut și în loc să câștige, ea a pierdut numai numele ei cel bun.

(Va urma.)

Misiunea ministrului României în Sofia.

În ultimul timp presa bulgară a dat o deosebită importanță ministrului României din Sofia, d. G. Derussi.

Nu sunt decât câteva zile de când d. Derussi s'a înapoiat la postul său și în ziarele bulgare se găsesc aprecieri asupra misiunii politice deosebite atribuite dlui Derussi.

Iată ce spun parte din aceste ziare asupra acestei chestiuni:

„Dnevnic”, sub titlul „Relațiunile româno-bulgare” scrie:

„Ieri d. Derussi, ministrul plenipotențiar al României, a vizitat pe d. V. Radoslavoff președintele conziliului de miniștri bulgar.

Convingerea generală e că convorbirea între cei doi miniștri a fost referitoare la bunele relațiuni de vecinătate dintre cele două state și la chestia înlesnirilor tranzitului mărfurilor bulgare prin România”.

„Utro” crede că în afară de scopul arătat mai sus ministrul României din Sofia, în convorbirile ce le are, duce tratativele unei înțelegeri directe între România și Bulgaria.

În cercurile diplomatice din Sofia se spune cu multă insistență că aceste tratative se duc prin mijlocirea Italiei.

Referitor la această înțelegere ministrul de justiție al Bulgariei, a declarat că până în momentul actual, Bulgaria n'a încheiat încă vre-o convenție cu Italia sau România. Ministrul n'a desmintit însă zvonul despre încercarea și urmările unor asemenea tratative.

Războiul.

Telegrame oficiale.

Biroul telegrafic ungar ne trimite spre publicare următoarele telegrame oficiale:

Budapesta. — Dela cartierul principal se anunță: În Polonia și Galiția occidentală situația nu s'a schimbat. Atacurile reînnoite în Carpați în unele locuri zilnic de către Ruși, s'au prăbușit având ei pierderile cele mai grave.

În Carpații păduroși ofensiva noastră progresa.

Ofensiva rusească a progresat în Bucovina până la mijlocul lui Ianuarie, până la partea cea mai de sus a văii Moldavei. Înaintarea prin Carpați a forțelor dușmane aruncate aci în luptă, am oprit-o mai întâi în pozițiile ce le-am ocupat la Iacobeni și Cărlibaba. Prin 20 Ianuarie Rușii au încercat, făcând mai multe zile de arsură atacuri, să înfrângă rezistența trupelor noastre, cari apărau tecătoarele principale. Eșuând toate încercările de a ocupa cu asalt pozițiile noastre de pe înălțimi, iar trupele noastre luând ofensiva și ocupând în 22 Ianuarie Cărlibaba, Rușii s'au retras în ziua următoare cu forțele lor principale spre Câmpulung și Moldova unde s'au oprit.

În zilele trecute s'au pornit din nou luptele. Trupele noastre, cari și aci s'au distins prin prestațiunile lor în învingerea dificultăților mari pricinuite de vreme și teren, au pătruns în valea Moldavei și respingându-l pe dușman de acolo au luat în posesiune localitățile Izvor, Moldova și Breaza.

Numărul Rușilor făcuți prizonieri în luptele din Carpați a sporit din nou cu 4000.

Berlin. — Dela cartierul principal german se anunță: Pe câmpul de războiu din apus, pe întreg frontul au avut loc numai lupte între artileria.

Un atac izolat îndreptat împotriva pozițiilor noastre ce se găsesc spre nord-vest dela Perthes n'a reușit.

La granița Prusiei orientale atacurile Rușilor îndreptate spre sud dela Memel le-am respins. Tot așa au eșuat și atacurile rusești niter-

nice îndreptate împotriva pozițiilor ce le-am ocupat mai recent spre ost dela Bolimow. Aci am făcut prizonieri dela 1 Ianuarie până acum 26 ofițeri și cam la 6000 de soldați.

Alungarea Rușilor din Bereg.

Ungvár. — Trupele noastre din Bereg continuă seria biruințelor. Soldații îl urmăresc pe dușman cu o forță irezistibilă și fac numărăroși prizonieri. În comitatul Bereg e liniște. Autoritățile și-au reluat în tot locul activitatea. În comitatul Ung și Maramurăș situația nu s'a schimbat. La Ducla am respins toate atacurile rusești.

Aeroplane germane bombardează Varșovia.

Cracovia. — Un aeroplan german a aruncat în noaptea de 31 Ianuarie bombe asupra Varșoviei. Trei case s'au prăbușit trei oameni au murit, iar 10 au fost grav răniți.

Forța ofensivelor noastre crește.

Milano. — După cum scrie ziarul londonez „Times” în Petrograd se recunoaște că ofensiva noastră ia proporții tot mai mari, iar frontul s'a lungit. Se confirmă aci și știrea, care l'a început a fost primită cu neîncredere că în luptele din Carpați i-au parte și trupe germane.

Rotterdam. — Corespondentul din Petrograd al ziarului „Daily Telegr.” scrie că în Galiția occidentală și în Carpați sunt în cursul lupte decisive. În Polonia în regiunea dela Rawa ofensiva germană e din zi în zi tot mai vehementă, ceea ce înseamnă că s'a pornit o nouă ofensivă. În Galiția și dincolo de coamele Carpaților trupele austro-ungare primesc noi întăriri și trupele cari au trecut dincolo de strămtoi își lungesc tot mai mult frontul.

Comunicat rusesc.

Copenhaga. — Din Petrograd se anunță: Pe țărmul stâng al Vistulei au avut loc ieri în apropierea de Borzimow lupte foarte violente. Noaptea am făcut un atac împotriva Germanilor, cari cu o zi înainte au ocupat o poziție dela noi. După lupte sângeroase, ne-a reușit să recucerim o parte din poziția noastră, pe care dușmanul nu o mai putea apăra din cauza focului artileriei noastre. Am capturat o mitralieră și am făcut prizonieri mai mulți soldați germani. În ziua următoare Germanii au încercat din nou să ne scoată din pozițiile noastre, dar noi le-am apărat cu succes împotriva atacurilor lor reînnoite în cursul zilei în mai multe rânduri.

Lângă Vitkovice în regiunea dela Vichogorod, unde se varsă Bzura în Vistula Germanii au cucerit după o luptă vehementă ce a ținut întreaga ziua o înălțime în fața pozițiilor noastre.

În Carpați, mai cu seamă, spre nord de la Ducla luptele continuă fără întrerupere. Dușmanul atacă nemaipomenit de vehement.

Despre operațiunile din Carpați.

Roma. — Se află din Viena că acolo se dă acum o atențiune deosebită evenimentelor din Carpați. La finele săptămânei trecute Austro-Ungarii au dat atacuri în mai multe puncte și au constrâns pe Ruși să cedeze o parte din pozițiunile ce ocupau la sud de creasta principală. Trupele austro-ungare după ce au urmărit mai multă vreme pe cele rusești în retragere, au ocupat trecătoarele principale; așa că acum stăpânesc drumurile de trecere către Galiția. Încecările Rușilor de a recupa pozițiunile pierdute n'au reușit deși au întrebunțat forțe destul de numeroase. Peste puțin timp ținuturile din înaintea Carpaților vor fi teatrul unor lupte grandioase, care ar putea avea influența decisivă asupra mersului evenimentelor. Austro-Ungarii continuă atacul lor pe linia Tarnow-Gorlice.

Italia și Grecia.

Roma. — În cercurile bine informate se observă că raporturile între Roma și Atena s'au îmbunătățit foarte mult în vremurile din urmă. Grecia a putut să constate că Italia, apărându-și interesele, dorește să păstreze o politică de bună înțelegere cu Atena.

Pe de altă parte noua situație care se desi-

nează în Europa și mai ales în Balcani, în urma actualului război, nu e astfel încât să poată sfătul pe Grecia a se depărta de directivele politice italiene.

Din Egipt.

Roma. — Ziarul „Corriere della Sera” primește confirmarea din cercuri oficiale că acțiunea turcească asupra Egiptului are un caracter serios de ofensivă, dar că Anglia în urma pregătirilor de apărare ce le-a făcut va putea să respingă încercările turco-germane.

Ziarul „Messaggero” primește din Cairo știrea că Englezii au făcut în ultimul timp pregătiri enorme de războiu.

Turcii caută să forțeze linia Rafa-Kantara; iar beduinii din Cirenaica ar înainta spre oaza Siwa.

INFORMAȚIUNI.

ARAD, 6 Februarie. 1915.

Oamenii de zăpadă.

Câmpul de război de pe plaiul Carpaților.

27 Ianuarie.

Am venit aci, unde pot cunoaște războiul, unde vântul aduce sunetul bubuitului tunurilor. — Aci e mare mișcarea, nu există: liniște burgheză și siguranță matematică, aci toate sunt ale momentului și vremea n'are preț.

Un soldat român îmi povestește povestea aceasta fermecată, Numai noi doi suntem, eu și el și de-asupra noastră, sub noi, zăpadă, multă, multă.

Se poate că numai el a' iscodit povestea, căci povestea pentru țaran este aceeași ca pentru mine narcoticul culturii — pe el îl agită și îi muncește creierul ceea ce pe mine mă întristează.

Se proptește pe pușcă și-mi spune:

— În șanț a fost o tăcere și nu bubuia tunul, zăpada a început să cadă și în noapte toate s'au făcut albe Oamenii, șanțurile, plaiurile, munții. Toate, toate erau albe.

— Feciorii cântau și zimbeau văzând cum cade zăpada. La noi acasă când cade zăpada, sufletul omului începe să fugă — fetele țipă de bucurie, căci feciorii le adâncesc în zăpadă. În zăpadă se primenesc păcatele fetelor, asta e zicala — și a spăla cu zăpadă o față, înseamnă: noroc — căci zăpada cade din înălțime, din ceriu.

— A început să cadă zăpada. Și în șanțuri soldații cântau. Cântă feciorul când zăpada cade, căci își aduce aminte de mireasă.

— Cădea, cădea zăpada și unui soldat i-a venit aminte că din zăpadă să clădim case, grivițe, oameni, din zăpadă albă. S'a înfăptuit gândirea. Am clădit griviță din zăpadă pe care am numit-o Varșovia și am zămislit oameni din zăpadă, pe care i-am numit: Ruși. Apoi am ridicat sulita împotriva griviței și oamenilor de zăpadă, și feciorii au învins cântând. Cu fața îmbujorată, i-am bătut pe Rușii cari fură de zăpadă.

— Și apoi?... l'am întrebat pe feciorul român.

Soldatul se uită tăcut în văzduh și în ochii lui frumoși se aprinde focul, ca făciunul în sobă. Tămplele i se umflă și cu grai fierbinte adăogă:

— Apoi?... Veniră Rușii adevărați. Mulți, foarte mulți. Sute și mii și noi i-am învins și pe ei. Zăpada s'a înroșit de sângele nostru, „Varșovia” a fost cucerită cu cadavrul sutelor de Ruși...

— Și apoi?

Soldatul român spune cu mare duloșie:

— I-am înmormântat. Zăpada i-a acoperit. În zori nici urma n'a rămas luptei. Toate, toate a acoperit zăpada.

Stăm sub ceriul înorat și cade neaua. Soldatul este alb, ca vitejii ninsă — pușca și-o strânge de inimă și privește cu ochii aprigi fulgii de zăpadă.

Cade, cade zăpada. Ninge. Ninge. Doamne, dacă ar ninge mult, ca să se albească toate: durerile, războiul, câmpul de luptă toate toate... Ninge... Zăpada virgină, cazi, cazi, și ascunde păcatele negre sub covorul tău sfânt.

Emil Isac.

Numiri la capitoliu! gr. cat. român de Oradea-mare. Foia oficială de Marti aduce p. i. decret de numire, prin care sunt numiți la capitoliu gr. cat. din Oradea-mare prepozit: **Dr. Florian Stan**, canonic-lector; **Samuil Cicero-nescu**, Coriolan Ardeleanu canonic-cantor, Ilie

Stan canonic custode și **Dr. Iacob Radu** canonic școlar.

Dăruiri. D. Petru Dancășiu din Budapesta a trimis la administrația noastră 5 coroane pentru procurarea de cărți pe seama răniților români. Mari mulțumiri.

† **Bonifaciu Scurtu.** Ni se comunică vestea tristă că măestrul-lăcătuș brașovean Bonifaciu Scurtu, sergent-major în regimentul de artilerie 34, a încetat din viață, în urma unei boli ce și-a tras-o pe câmpul de luptă din sudul Monarhiei, în spitalul de rezervă din Bielina, Carlovitz în Croația și a fost înmormântat tot acolo cu onorurile cuvenite militare în ziua de 28 Ianuarie a. c. Pe defunctul îl deplâng nemângăiații părinți Ioan și Paraschiva Scurtu, soția Maria n. Todorenci precum și numeroase rude.

Regretatul Bonifaciu Scurtu, care moare în vârstă fragedă de 27 ani, a fost un bun, harnic și cinstit măestru, bucurându-se în cercuri largi de simpatii. Mobilizat îndată la începutul războiului, și-a împlinit timp de aproape 6 luni pe câmpul de luptă din Serbia, datorită față de patrie spre deplina mulțumire a superiorilor săi, până ce o boală grea, pe care și-a atras-o în urma multelor suferințe îndurate pe câmpul de luptă, i-a pus capăt vieții, de care rudeniile și cunoscuții săi legaseră atâtea speranțe.

Dumnezeu să-l odihnească, iar familiei intristate îi trimitem sincere condolențe. („G. T.”).

Ordinațiune p'ivitoare la mori. Foia oficială publică o ordinațiune a guvernului privitoare la regularea măcinării de grâu și săcară. În înțelesul acestei ordinațiuni, morile numai atunci pot să macine grâu și săcară, dacă în același timp se aduce la măcinat orz și cucuruz în cvant egal cu grâul și săcara, ori se duc aceste separat, ori se amestecă. Din grâul sau săcara duse la moară, se pot subtrage 15 procente pentru a obține făină mai fină. Cel ce contravine acestui ordin, va comite transgresiune și se va pedepsi cu închisoare până la 2 luni și amendă în bani, până la 600 cor.

† **Victor Florescu,** notar în Zaguzeni a încetat din viață în spitalul comitatens din Lugoș la 24 Ianuarie 1915 în etate de 62 ani. În familie a fost cel mai iubitor, jertfiitor și adorat părinte, ca ofițiant a fost un stâlp din mica gardă a acelor notari vechi, cari pe lângă toate greutățile vremurilor — a știut să-și păstreze curat până în sfârșit idealul vieții omeneste, împlinirea bărbătească a datorinței. Corectitate întrupată în oficiu, a fost totodată și un educator spre muncă și omenie a poporului său cu cuvântul și cu fapta. În viața socială a fost fineț și ospitalitate înșiși, iubit și stimat de toți prietenii vechi și noi. În mormântarea i s'a făcut în 25-lea în Lugoș cu solemnitate cuvenită, în mijlocul doliului adânc al familiei și regretul general al prietenilor și cunoscuților. Odihnească în pace!

O tristă statistică ne arată, că până la 5 Ianuarie au căzut pe câmpul de luptă 1279 juriști germani, între cari: 6 profesori de universitate, 275 funcționari de stat, 240 адвоаți, 334 asessori, 423 referendari, etc.

Soția fostului ambasador german din Roma cavaler de Flotow, a dat proces de divorț, fiind ea de origine rusoaică, născută principesă Șacovscoi și nu voiește în aceste zile să fie soția unui german!

Urmasul lui Bilinski. După cum se anunță din Viena în numărul de Duminecă va apare în monitoarele oficiale Autograful Maj. Sale, prin care e numit ministru comun de finanțe dr. v. Körber. Fostului ministru comun de finanțe cav. de Bilinski M. Sa monarhul îi va acorda în zilele cele mai apropiate crucea mare a ordinului Sfântului Ștefan.

Tifosul exantematic în Brașov. Precum ne comunică oficiul sanitar al orașului Brașov s'au ivit în Brașov trei cazuri de tifos exantematic (Flektifus), această molimă atât de infecțioasă și periculoasă. S'a îmbolnăvit un impiegat al tramvaiului, care a și murit, și doi impiegati ai căilor ferate. Din cazurile aceste rezultă, că bacilul acestei boli s'a răspândit la noi prin ceice călătoresc pe tren.

După constatarea acestor cazuri s'au luat imediat măsuri pentru închiderea locuințelor

Kenjiro Tokutomi.

Până la moarte..

Roman japonez.

Tradus în românește de P. Robescu.

(Urmare). (5)

— Domnul baron glumește?
— Măine pleacă, — șopti Nami.
— Domnule baron, cred că ar fi timpul să ne întoarcem acasă.

— Ai dreptate, Iku. Nu uita că Chijiwa azi cinează cu noi, și trebuie să-l sărbătorim cum se cuvine. De altminterlea, foame o să ne fie la toți... Cum, Nami-san, vrei să ne părăsești și tu? Vrei să pleci cu aleatele tale?... Nu; rămâi, rămâi cu noi, vom încheia armistițiul.

Nami se opri fără să răspundă, iar Iku și fata se depărtară, ducând ferigele cu ele.

Cei trei, înainte de a apuca drumul la vale, mai culeseră alte ferigi, scoborindu-se spre Mizusawa-no-Kwannon.

Soarele, gata să se ascundă după muntele Monokiki, își trimetea razele sale vii.

Iarba, în dreapta și în stânga drumului, părea de foc; ici-colo, câte un brad singuratic, își prelungea umbra pe dealul luminos. Creștele dealurilor îndepărtate păreau muiate într-o baie de foc și în vale se vedeau suluri de fum ridicându-se din sate și din colibe izolate. Un tânăr își mâna boii la vale și doar glasul său împreună cu mugetul boilor rupeau tăcerea profundă, deșteptând ecurile pustiului.

Takeo și Chijiwa mergeau unul lângă altul. Nami venea în urma lor. Incet coborîră dealul, apoi se urcară iarăși spre luminișul aurit de razele soarelui.

De-odată Takeo se opri din drum:

— Ah! zise cu năcaz, mi-am pierdut bastonul. Sigur că l-am uitat acolo unde ne-am oprit înainte de a începe să ne scoborim, vă rog să mă așteptați puțin; dau o fugă până acolo, și în câteva clipe vă ajung.

— Te rog, Takeo, viu și eu cu tine, — zise Nami.

— Nu fetițo; tu așteaptă-mă aici. Mă duc și mă întorc în fugă, și imediat viu iar.

Takeo, după ce a pus jos mănuchiul de ferigi, începu să ațerge la deal, pierind.

Takeo porni, iar Nami rămase în picioare, la câțiva pași de Chijiwa. Departe, se mai văzu o clipă Takeo, pe urmă pieri la o cotitură a șoselei.

— Nami-ko-san!

Nami, se uita departe în zare și tresări la chemarea aceasta așa de familiară.

— Nami-ko-san! zise iar Chijiwa apropiindu-se, pe când dânsa se depărta de el. O clipă, Nami se uită în ochii lui Chijiwa, dar repede își plecă privirea în jos. Ochii lui scânteiau șireți și ironici.

— Te felicit.

Nami nu răspunse, dar se roși toată.

— Te felicit! Cred că ești fericită...

Și cu un ton batjocoritor urmă: Te rog însă să nu uiți, că există un bărbat care nu poate fi fericit!

Nami tăcea, uitându-se în jos, iar cu vârful umbrelei șgăria pământul.

— Nami-ko-san!

Ca o veșnică, urmărită de un șarpe, dânsa ridică curajoasă privirea în ochii inamicului, o privire plină de demnitate și de tărie.

— Ce poțtești?

— Un titlu de baron.. o avere mare... încă odată, te felicit!

— Nu înțeleg!

— Nu înțelegi ca să te măriți cu un nobil, bogat chiar dacă ar fi un prost, și să respingi pe unul sărac, dar care te iubește... nu înțelegi că așa se petrece în societatea înaltă? D-ta, negreșit că faci excepție.

Nami iar se roși, iar privirea sa mândră și supărată se fixă pe Chijiwa.

— Te rog să isprăvești cu aceste cuvinte răutăcioase... sau să le spui când va fi și Takeo de față, lașule! După ce ai avut îndrăzneala să-mi scrii scrisoarea ceea, fără să fi vorbit mai întâi cu tata!...

Sunt sătulă de persecuție...

celor îmbolnăviți și transportarea lor la spitalul pentru epidemii. În același timp s'au desinfectat locuințele celor bolnavi și a familiilor lor și s'au luat cele mai severe măsuri pentru localizarea moliemei.

În urma măsurilor luate oficiul sanitar ne comunică că nu e motiv ca publicul să se neliniștească în măsură prea mare.

Cazuri de tifos exantematic s'au constatat și în Predealul românesc și probabil că de-aci a fost adus la Brașov. („G. Tr.”).

Un mod ingenios de spionaaj. Din sursă olandeză se află că la Meulebeke aproape de Thiel Germanii au făcut de curând o descoperire senzațională. Având nevoie de pae au rechiziționat o șiră întreagă sub care, spre mirarea lor, au găsit instalată o mică cantină unde cinci ofițeri francezi stăteau ascunși de o lună de zile; ei erau în legătură telefonică cu armata lor și aveau merinde pentru trei luni.

x Un cap luminat se știe ajuta în stările de azi și folosește la facerea prăjiturilor și a aluatelor pravul D. Oetker. Din mixturile de făină, prescrite pe timpul războiului, precum din făina de orz, ovăs etc. se poate pregăti aluate ușoare de mistuit dacă la aceste se adaugă fermentul recomandat de medici pravul Dr. Oetker. Cetiitorilor ziarului le pune la dispoziție rețete speciale gratuit și franco institutul de chimie culinară al Drului Oetker dn Baden, lângă Viena.

Se recomandă mai cu seamă întrebuintarea la aluate a puddingului D. Oetker și a păsaturii roșu, cari se pot căpăta împreună cu pravul Dr. A. Oetker în tot locul și fiecare cap luminat le-a găsit de foarte avantajoase.

Ultima oră.

RELATIUNILE ROMÂNNO-BULGARE.

Sofia. — Oficiul „Narodni Prava” a publicat un comunicat, în care se spune, că guvernele română și bulgar (în foarte mult la consolidarea relațiilor dintre România și Bulgaria.

Ministrul României a declarat dlui Radoslavoff, că guvernul român va face toate înlesnirile pentru transitul în Bulgaria. Declarația aceasta a dlui Derussi a fost întâmpinată cu multă satisfacție de întreaga presă bulgară, care adaugă, că România și Bulgaria sunt unele state vecine din Balcani, cari au numai interese comune și cari ar putea trăi pe viitor în cele mai bune relații. Dacă guvernul român își va ține făgăduelile, aceste legături vor deveni și mai strânse.

FABRICA DE TELEGRAME TENDENTIOASE A AGENTIEI FRANCEZE HAVAS.

Berlin. — Agenția Havas comunică printr-o pretinsă telegramă din Roma, că regele Victor Emanuel va declara în curând războiul puterilor centrale, lucru ce este absolut neadevărat. După comunicarea ziarului „Berliner Lokalanzeiger” acea depeșă n'a fost predată de nici un oficiu telegrafic italian, ci a fost fabricată în Paris.

DECLARAȚIILE DLUI GHENADIEFF.

Sofia. — Fostul ministru de externe al Bulgariei, d. Ghendieff, a făcut corespondentului din Roma al ziarului rus „Vestnic”, următoarele declarațiuni cu privire la atitudinea Bulgariei:

— Bulgaria deocamdată are nevoie să păstreze neutralitatea. Nu va ataca Serbia, fiindcă nu voeste să comită un act dușmănos față de Rusia. Dar Bulgaria nu poate lupta nici contra statelor centrale și să ajute pe Serbia, care n'a respectat angajamentul față de Bulgaria. Relațiunile noastre cu România se îmbunătățesc pe zi ce trece.

De asemenea sperăm ca și relațiunile noastre cu Serbia să devină mai bune.

Ghendieff a declarat, că Bulgaria, după războiul tot va căpăta Macedonia, pe care Serbia era gata s'o cedeze de acum două luni, dacă nu se împotriva Grecei.

D. Ghendieff a declarat, la sfârșit că ori-care ar fi rezultatul războiului tratatul dela București va fi revizuit în favoarea Bulgariei.

— Cum?

Privirea lui Chijiwa se făcu și mai întunecată. Dânsul se apropie iar de Nami. De-odată se auzi galopul unui cal, și un tânăr trecu călare, strigă „bună seara” scoțându-și pălăria și se uită încă odată îndărăt, mirat că nu cunoaște pe cei doi.

Chijiwa rămase nemișcat; pe urmă, fața sa zâmbi sarcastic:

— Atunci, te rog să mi-o dai îndărăt.

— Ce lucru?

— Scrisoarea.

— N'o mai am.

— Unde este atunci?

— Am aruncat-o în foc... ca pe un lucru murdar.

— Ești sigur? N'a mai cetit-o nimeni?

— Nimeni.

— Adevărat?

— Destul acum... te rog să isprăvești... eu nu mai am nimic de zis.

Privirea supărată a Nami întâlnește lucirea îndrăzneată și răutăcioasă a ochilor negri ai lui Chijiwa; un fior îi sgudui tot corpul, și se uita la o parte. În vremea aceasta Takeo scobora în fugă, în razele aurii ale soarelui. Nami răsuflă ușurată.

— Nami-ko-san!

Chijiwa se uita lung la Nami, iar ochii săi fugeau mereu de dânsul.

— Nami-ko-san, o singură vorbă și nu te mai supăr. Te rog să nu spui nimăruie acest secret, nici lui Takeo, nici părinților d-tale. La din contră o să-ți pară rău.

Și Chijiwa se depărta câțiva pași smulgând cu ciudă niște flori ce erau aproape.

Takeo sosi alergând, și zise găfâind:

— Am întârziat?... D'abea mai respir... m'am dus și m'am întors tot într-o fugă... Am găsit bastonul, unde ziceam... Nami-san, ce ai? Nu-ți este bine?

Chijiwa, punându-și la cheotoare o floare ce smulse, răspunse:

— Ai cam întârziat, și doamnei îi era teamă că te-ai rătăcit.

Și râse.

Râse și Takeo, și zise:

— Nu este nimic; a trecut! Haidem acasă. Cele trei umbre, în tăcere, apucară una lângă alta, drumul spre Ikao.

(Va urma).

Rugăm abonații noștri cari își schimbă domiciliul, să hinerotasecă pe lângă noua adresă a ne comunica și cea veche, ca să astfel înlesnesc în mare parte munca administrației iar expedierea la noua adresă nu suferă întârziere. E consult să se alăture banda (tâșia) sub care s'a expeditat ziarul.

POSTA REDACTIEI.

Vasile Dumencu, în Rovereto. Proiectata conferință de pace nu s'a ținut până acum și nu se știe dacă ea se va mai ține oare. Ce privește pacea, suntem încă departe de ea. E absolut sigur că actualul război va aduce și alte complicații internaționale. Salutări frățești.

M. Baltă, Budapesta. — Articolul prim din nrul 16, dela 3 Febr. n. a. c. sub titlul „Cine provoacă?” a fost întreg confiscat, iar locul lui a trebuit să-l umplem cu anunțuri. Salutări.

Redactor responsabil: Constantin Savu.

Caut

un practicanț de farmacie

cu sau fără practică. Ofertele să se adreseze farmacistului Virgil Vlad, Gyulafehérvár. Postul se poate ocupa imediat.

(Va 2353—10)

„LIGEDIANA”

instituit de credit și economii ca societate pe acții în Temesliget.

CONVOCARE.

Onorații acționari ai institutului de credit și economii, ca societate pe acții „LIGEDIANA” sunt rugați a participa la a

XIII-a adunare generală ordinară,

care se va ține la 26 Februarie n. 1915 p. m. la 2 ore în localul institutului.

OBIECTELE DE PERTRACTAT:

1. Deschiderea adunării generale prin președinte și designarea unui notar și 2 bărbați de încredere.
 2. Constatarea membrilor prezenți și a voturilor.
 3. Raportul direcțiunii și al comitetului de supraveghiere, precum și prezentarea bilanțului pro 1914.
 4. Deciderea asupra profitului curat, votarea absolutului direcțiunii și al comitetului de supraveghiere.
 5. Alegerea alor 2 membri în direcțiune și 2 eventual 3 în comitetul de supraveghiere.
 6. Eventuale propuneri.
- Temesliget la 30 Ianuarie 1915. Direcțiunea.

„LIGEDIANA”

takaréék és hitelintézet mint részvénytársaság, Temesliget.

MEGHIVÓ.

„LIGEDIANA” takaréék és hitelintézet mint részvénytársaságnak tisztelt részvényeseit ezennel meghívjuk a

XIII-iki rendes közgyűlésre,

mely f. é. február hó 26-án d. u. 2 órakor az intézet helységében fog megtartatni.

TÁRGYSOROZAT:

1. Rendes közgyűlés megnyitása az elnök által, egy jegyző és két bizalmi férfi megnevezése.
 2. Megjelenő tagok s azok szavazatainak megállapítása.
 3. Az igazgatóság és felügyelő bizottság Jelentése s az 1914. évi mérleg előmutatása
 4. Határozathozatal a tiszta nyereség felett, s úgy az igazgatóságnak mint a felügyelő-bizottságnak a felmentvény megadása.
 5. Két igazgatósági és két esetleg három felügyelő-bizottsági tag választása.
 6. Egyéb indítványok
- Temesliget, 1915. évi január hó 30-an. Az igazgatóság.

INCHEIEREA SOCOȘILOR — ZÁRSZÁMADÁS.

Active — Vagyon

Contul Bilanțului — Mérlegszámla

Pasiva — Teher

Cassa în număr — Pénztár készlet	3392 67	Capital de acții — Részvénytőke	20000 —
Cambii escomptate — Leszámitolt váltók	28935 —	Fond de rezervă — Tartalékalap	14720 73
Cambii cu asig. hipot. — Jelzálogilag bizt. váltók	14000 —	Dep. și int. cap. — Betétek és tőkésített kamat	9852 92
Acții — részvények	300 —	Dividendă neridicată — Felnemvett osztalék	10 —
Mobilier — Butorzat	72 —	Interese transitoare — Átmeneti kamat	309 02
După amort. de 10% törleszt. után	65 —	Profit curat — Tiszta nyereség	1800 —
	46692 67		46692 67

Erogate — Kiadás

Contul de Profit și Perderi — Nyereség és veszteség számla

Venite — Bevétel

Interese la dep. și cap. — Felvett s tőkekamat	600 77	Int. de escompt și hipot. — Leszámitolt s jelz. kölcs. kamat	3764 20
Int. de reescompt — Visszleszámitolási kamat	130 60	Proviziuni — Jutalékok	1771 09
Dare de stat și com. — Állami és községi adó	955 12	Diverse — Egyéb bevételek	80 —
10% dare de int. la dep. — 10% betéti kamat adó	60 08		
Marce de prezență — Jelenléti díjak	306 —		
Salare — Fizetések	1265 —		
Timbre — Bélyeg ill.	3 52		
10% Amort. din mob. — 10% törl. butorzatból	7 —		
Chirie — Házbér	120 —		
Regii — Kezelés	367 20		
Profit curat — Tiszta nyereség	1800 —		
	5615 29		5615 29

Temesliget, la 31 Decembre 1914. — Temesliget, 1914. december hó 31-én.

Dănilă Cereguțiu m. p.
director. — igazgató.Emilian Seimanu m. p.
cassar. — pénztárnok.Nicolae Secoșanu m. p.
contabil. — könyvelő.

DIRECȚIUNEA: — IGAZGATÓSÁG:

Nicolae Murariu m. p.
Solomon Minda m. p.Nicolae Secoșanu m. p.
Mihai Drăgoi m. p.Romul Muntean m. p.
Emilian Seimanu m. p.

Bilanțul acesta confrontându-se cu cărțile institutului nostru întru toate s'a aflat de bun. — Fenti mérleget az intézet fő és mellékkönyveivel összehasonlítottuk és mindenben megegyezőnek találtuk.

Temesliget, la 30 Ianuarie 1915. — Temesliget, 1915. évi január hó 30-án.

COMITETUL DE SUPRAVEGHIERE: — FELÜGYELŐBIZOTTSÁG:

Petru Arnăuț m. p. Andrei Pascu m. p. Ilia Gocea m. p. Ion Blidariu m. p. George Gostilă m. p.
preș. com. de supr. — felügy. bizotts. eln.

